

μερὸν καὶ πολλοὶ εἰς τὸ μέλλον ἀκόμη  
θὰ βλέπωσι.

Κ' ἐγὼ λοιπὸν (βλέπετε πῶς περὶ δ' ἄλ-  
λουσι) ἐπ' Ἀλκίονα ἄρκετ' ἂν ἔπραπε τὸ  
ἄρ' ἴδον αὐτὸ νῆα διομάσσω ἀθρόμα, ἢ  
παν ὅ, τι δύναιται τις νῆα γράψῃ ἐπὶ  
δύο ὥρας περὶ μίας κακῆς τοῦ νο-  
χτεῖας. Ὑπερίσχυσε τὸ πρότερον, διότι, ἂν  
οἱ ἀναγινώττει μιν εὐχρεστοῦνται, θὰ ἐ-  
ξοκολούθῳ γράφων πικρίλα λαλήματα καὶ  
ἐννοῶται ὅτι δὲν θὰ περὶ πάντοτε κα-  
κίαις, νοχτεῖαις, ἀλλὰ καὶ καλῆς νύκτας, θὰ  
περάσω, καὶ λαμπρὰς πρωῒας, καὶ λαμ-  
πρὰς ἡμέρας. ὅτι νῦν μάλιστ' αὖ εὐχάριστη-  
σιν μιν εἶδω ὅτι οἱ καλοὶ μου ἀναγινώττει  
καὶ καλὰ μιν ἀναγινώττει δι' ἡλθὼν ὥ-  
ρην τινὰ εὐχρέστως ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῶν  
Ἀθυρμάτων.

ΙΩ. ΚΑΜ.

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

### ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Τῇ δεσποσύνῃ 'Ε... εἰς Κωνσταντινοῦπολιν.

Μετὰ γλυκὺ ποτήριον εἰς πικρὸν τὸς πῆν,  
Εὐρίτκει τὴν πικρίαν τοῦ πολὺ μεγαλητέραν  
Κι' ἂν ὁ ὕψος μου ὁρθαλμοὶ συγκνότερον δακρύῃ,  
Ἐξέφραζε φεῖ | πρότερον καρδίαν ἐλευθέραν.

Θεράπην εἰς τὰς παρειὰς τὰ δάκρυα αἶ, πίπτουν  
Εἴν' ἐλαφρὰ, ἀφίττει, τὰ αἶρει ἡ καρδία,  
Διότι εἰ τοὺς ὀρθαλμοὺς τὸ παραλθὼν καλύπτουν,  
Διότι, ἂν δὲν ρεύσωσι τὰ πῖν' ἡ αὐτοχίλ' αἶμα.

Μίαν ἡμέραν ὁροσερὰν καθήμενος σιμά της,  
Τὴν ἤκουον ποῦ ἔψαλλεν ἐν ᾄσματι γλυκὺ  
Συγκίνητιν ἐξέφραζον τὰ μαῦρα ὄμματά της  
Καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε... κ' ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ.

Καθὼς ταχέως χαλιῶν πολλάκις 'ς τῆς θαλάσσης  
Τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τὴν πτήσιν διευθύνει,  
Βραδύνει τώρα μὲν αὐτὴν, κατοπιν τὴν ταχύνει  
Καὶ κάποτε μὲ τὸ πτερόν τὸν φλοισβόντης ἐγγίζει,

Τὰς χεῖρας οὕτω ἔφερε μετ' ἡμετέρης πάτης  
Εἰς πλῆκτρα μελανόλευκα κ' ἐκ τοῦ κλειδοκρητάλου  
Ἦχοι ἐξήρχοντο ὡς εἰ λῶας ἰσορέας ἄλλου  
Καὶ ἔψαλλεν, ὦ Ζέφυρος, τὴν πούλην ποῦ στενέζει.

Δὲν ἔψαλλεν. Ἐπεί, αἶξε καὶ οἱ θεοὶ στεναγμοὶ της  
Πικρὴ ὡς ἡ καρδία της, γλυκεία ὡς ἡ φωνή της  
Ἐδείκνυν πῶς ἤγχιταν ὀλοκήρας νὰ φάττη,  
Ὡς λῶας ποῦ δὲν δύναται εὐθὺς νὰ σιωπήσῃ  
Ἀπαῖ, τὸ πλῆκτρον τὴν γονὴν αὐτῆς ἐλ' ἐγγίσῃ.  
— Κι' ὡς φύλλον ἔτρεμεν ξηρόν, ὅταν βοῦρ' αἶς τὸ  
[πλήττῃ.

Ἡσθάνθη ποῦ ὀδυνηρὸν ἐντός της νὰ τὴν καίῃ  
Κι' ἐδυνάται ἡ φωνὴ τὸν πόνον νὰ ἐκφράσῃ.  
Ἐκρυπτε καὶ, ὦ σύννεφον 'ς τὸν οὐρανὸν ποῦ πλέει  
Σιωπηλὰ, χωρὶς ὁδὸν ὀπίσω νὰ χαράσῃ.

Ἀφίθη μόνη τῇ ψυχῇ εἰς κόματ' Ἀρμονίαν  
Κι' ἐπεμακρόνη της ἀκτῆς τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω  
Πλησίον ἤμην, ὦ θεῆ, τῇ θείας εὐτυχίας  
Συγχώρησόν με, ἂν ἐκ εἴ ἤθελον ν' ἀποβάνω.

ΙΩ. ΚΑΜ...

## Ἡ Γλῶσση.

Καλύπτει νῦν ἀσίλητος τὰ πάντα μὲ σκοτίαν  
Οἱ κύμα νῦν δὲν λείχουν τὰ λείψανα τῶν δεύων  
Πολλοὶ τὴν θέαν τῶν νεφῶν βοῦρ' αἶς τὴν ἀγρίαν  
Καὶ ζέφυρ' ἄλλα εὐτοχ' αἶς βοῦρ' αἶς εἰ, ὕπνου.

ὑπὸ πυκνὰ φυλλώματα δαρύνων καὶ πίπτον  
Ἡ ἀηδὼ γκρύπτει καλεῖσθαι καὶ ἐκείνη.  
Ἦνα ἀρχίτη αὐρίον τὸ ᾄσματι τὸ θεῖον,  
Πτηνὸς δὲ μόνον λυπηροὶ ἀκοῦνται ποῦ θρῆνοι.

Δὲν εἶνε θρῆνοι εὐρωιοὶ, μελωδικοὶ δὲν εἶνε,  
Ἀλλ' εἶνε στόνοι μύχιοι, ἤχουσι μυστούως,  
Ὡς νὰ σοὶ λέγουν — Ὡς ἐμὲ, θνητὲ, τοῦ γένους  
[χόνε.  
— Ὡς διὰ τούτων τῆς γλῶσσος ἐκφράζεται ὁ πόνος.

Εἶνε πτηνὸν ἡ στένουσα, ἡ γλαυρὴ ἡ νυκτιλάκος  
Καὶ διακοπτεῖ τῆς νυκτός αὐτὴ τὴν ἡμερίαν.  
Δὲν τὴν πτοεὶ βηματισ αἶς, ἡ θροῦς, ἡ ἄλλος σάλος  
Θελεῖ νὰ στένη· δι' αὐτὸ ζητεῖ καὶ τὴν σκοτίαν.

Τί τὴν κωλύει νὰ θρηνῇ εἰς κήπου; τὴν ἡμέραν;  
Εἰξεύρει ὅτι προκαλεῖ ἀποτροπὴν θρηνούσα;  
Προσπάτην μινον θεωρεῖ τὴν μελανὴν ἐσπέραν;  
Τίς ἡ αἰτία, ἡ αὐτὴν εἰς στεναγμοὺς κινούσα;